

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 26 października 2017r. skierowanym przeciwko (...) spółce akcyjnej w Ł. powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w C. wniosła o zasądzenie od pozwanej kwoty 274 957,66zł. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

I 100 000zł. od dnia 23 lipca 2017r. do dnia zapłaty;

II 174 957,66zł. od dnia 27 lipca 2017r. do dnia zapłaty tytułem należnej powódce ceny za sprzedany pozwanej towar (pozew k. 3 – 6).

Zapadłym w dniu 14 listopada 2017r. nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty k. 36). We wniesionym od powyższego nakazu sprzeciwie z dnia 13 grudnia 2017r. pozwana przyznała fakt otrzymania zakupionego od pozwanego towaru, podniosła jednak, iż towar powyższy, jako dotknięty wadami, podlegał reklamacji. Niezależnie od powyższego pozwana zgłosiła do potrącenia swoją wierzytelność w kwocie 103 000zł. z tytułu poniesionych przez siebie wydatków na usunięcie wad nabytego od powódki towaru. Z powyższych względów pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości (sprzeciw k. 39 – 41).

Odpowiadając na powyższe stanowisko pozwanej pełnomocnik powódki w piśmie z dnia 22 marca 2018r. zaprzeczył, jakoby sprzedany pozwanej towar dotknięty miał być wadami, zaprzeczył również, aby pozwana zgłaszać miała z tytułu powyższych wad jakiegokolwiek reklamacje (pismo k. 79 – 83).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Pozwana złożyła powódce zamówienie na 64 sztuki szyn kolejowych wskazując jednocześnie, iż szyny powyższe odpowiadać mają normie 13674-1. W pkt 9 stanowiących część powyższego zamówienie tak zwanych warunków realizacji zamówienia zastrzeżono dla pozwanej uprawnienie do usunięcia ewentualnych wad zamówionego towaru na koszt i ryzyko powódki, o ile ta w terminie 3 dni nie usunie ich sama (zamówienie k. 29). Zamówiony przez pozwaną towar został dostarczony w dwóch osobnych dostawach powódka zaś ze swej strony w związku z każdą z powyższych dostaw wystawiła w dniach 22 i 26 czerwca 2017r. faktury opiewające na kwoty wynoszące po 174 957,66zł. każda, w których jako terminy płatności wskazano dni: 22 oraz 26 lipca 2017r. (faktury k. 27 – 28, potwierdzenia wydań z magazynu k. 30 - 31).

W dniu 7 lipca 2017r. pozwana stwierdziła, iż dostarczone jej szyny nie spełniają wymagań załącznika D normy PN-EN 1090-2+A1:2012r. Niezgodność z powyższą normą polegała na tym, iż strzałki sfalowania bocznego jak i pionowego na długości bazowej przekraczały każdorazowo 1 mm (karta postępowania z dostawami niezgodnymi k. 69, zeznania świadków P. C. k. 180, C. P. k. 181, A. P. k. 182). Tego samego dnia pozwana sporządziła w formie pisemnej jak i elektronicznej powiadomienia o powyższych wadach wraz z jednoczesnym wezwaniem do ich usunięcia (pismo k. 67, wiadomość elektroniczna k. 68, zeznania świadka P. M. k. 182).

W związku z brakiem naprawy spornych szyn ich naprawę wykonała pozwana we własnym zakresie. Czas trwania powyższej naprawy wyniósł około 30 dni (zeznania świadków P. C. k. 180, C. P. k. 181, P. M. k. 183).

W dniu 15 września 2017r. pozwana zapłaciła powódce jedynie kwotę 74 957,66zł. (wyciąg z rachunku k. 34). Wobec braku zapłaty pozostałej części ceny powódka w dniu 22 września 2017r. skierowała do pozwanej wezwanie do zapłaty w terminie 5 dni od dnia otrzymania wezwania dochodzonej pozwem kwoty (wezwanie k. 32).

W dniu 30 kwietnia 2018r. wobec pozwanej otwarto przyspieszone postępowanie układowe (postanowienie k. 137 – odwrót). Do chwili obecnej w postępowaniu tym układu nie zawarto (stanowisko pozwanej k. 179).

Powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie załączonych do akt sprawy dokumentów, jak również na podstawie przeprowadzonych w sprawie dowodów osobowych w postaci zeznań zgłoszonych przez pozwaną świadków. Czyniąc ustalenia faktyczne sąd odmówił natomiast wiary twierdzeniom pozwanej, jakoby powódce zgłoszona miała zostać reklamacja dostarczonych jej szyn. Na poparcie powyższych twierdzeń pozwana przedstawiła wprawdzie zarówno skierowane do powódki pismo informujące o wadach jak również sporządzoną na tę okoliczność wiadomość elektroniczną, dowodów powyższych jednak – w świetle stanowiska powódki kategorycznie kwestionującego fakt zgłoszenia jej jakiegokolwiek reklamacji – nie sposób uznać było za wystarczających do uznania, iż wiadomość o wadach do powódki rzeczywiście dotarła. Jak stanowi przepis art. 61 par. 1 kc., skierowane do innej osoby oświadczenie woli uważać można za złożone dopiero z chwilą, gdy doszło ono do niej w taki sposób, że osoba ta mogła zapoznać się z jego treścią. Taki sam wymóg – możliwości zapoznania się z treścią składanego oświadczenia woli – w odniesieniu do oświadczeń woli wyrażonych w postaci elektronicznej przewiduje również przepis art. 61 par. 2 kc. W ocenie sądu jednak, pozwana ciężącemu na niej w tym zakresie z mocy art. 6 kc. ciężarowi dowodowemu nie sprostała. Oceny powyższej nie zmieniają złożone przez świadków pozwanej zeznania. Z ich treści wynika wprawdzie, iż zatrudniony przez pozwaną świadek M. telefonicznie wykonał telefon do powódki z informacją o wadach, niemniej jednak zwrócić należy uwagę na fakt, iż świadek ten nie potrafił przytoczyć żadnych szczegółów takiej rozmowy, nie był w szczególności w stanie wyjaśnić, komu rzeczywiście z ramienia pozwanej zgłosił wady, ani nawet tego, z jaką reakcją rozmówcy zgłoszenie to się spotkało (zeznania świadka P. M. k. 182). W świetle kategorycznego zaprzeczenia pełnomocnika pozwanej, jakoby zgłoszenie wad w jakiegokolwiek formie miało miejsce, dowód powyższy uznać należało za niewystarczający.

Tak samo ocenić należało pozostałe, zgłoszone również na okoliczność zgłaszania wad dowody w postaci zeznań pozostałych przesłuchanych w sprawie świadków. Zeznań powyższych nie sposób uznać za wystarczające dla dowiedzenia tezy pozwanej odnośnie skutecznego zgłoszenia wad z tego względu, iż zeznania te pozostają ze sobą we wzajemnej sprzeczności wyrażającej się tym, że o ile wedle świadka A. P. zarówno pisemne powiadomienie o wadach jak również zawierająca zgłoszenie takich wad wiadomość elektroniczna wysłane miały zostać przez dział zabezpieczenia produkcji pozwanej, którego pracownikiem jest świadek P. M., to z kolei wedle treści zeznań tego właśnie świadka, w zatrudniającym go dziale nie podejmowano żadnego ze wskazanych wyżej działań pozostawiając ich podjęcie działowi kontroli jakości, na czele którego stał z kolei świadek A. P. (zeznania świadków A. P. k. 182). Mając przeto na uwadze z jednej strony sprzeczności, jakimi w tym zakresie dotknięte były zeznania świadków pozwanej, z drugiej zaś strony brak jakiegokolwiek dowodu potwierdzającego dotarcie reklamacji do powódki, tezę o jej skutecznym zgłoszeniu, jako opartą wyłącznie na samym tylko przekonaniu pozwanej, należało – wobec kategorycznego jej zanegowania przez powódkę - odrzucić jako nieudowodnioną.

Z uwagi na powyższe, wobec niedochowania przez pozwaną aktu staranności wymaganego przepisem art. 563 par. 1 kc., wedle którego, przy sprzedaży między przedsiębiorcami kupujący traci uprawnienia z tytułu rękojmi, jeżeli nie zbadał rzeczy w czasie i w sposób przyjęty przy rzeczach tego rodzaju i nie zawiadomił niezwłocznie sprzedawcy o wadzie, a w przypadku gdy wada wyszła na jaw dopiero później - jeżeli nie zawiadomił sprzedawcy niezwłocznie po jej stwierdzeniu, pozwana utraciła uprawnienia z tytułu rękojmi. Jak zatem wynika z powyższego, w okolicznościach niniejszej sprawy pozwana nie może obecnie uchylić się od obowiązku zapłaty z powołaniem się na przepisy o rękojmi przy sprzedaży. Na przeszkodzie w skorzystaniu przez pozwaną z powyższej instytucji stoi także fakt, iż żadne z przedstawionych przez pozwaną wiadomości, które wedle jej twierdzeń miały zostać skierowane do powódki, nie zawiera oświadczenia o odstąpieniu od umowy sprzedaży, a co więcej, oświadczenia takiego próżno doszukać się także we wniesionym przez pozwaną sprzeciwie, jak podnosi się zaś w literaturze prawniczej, z treści skierowanego do zbywcy oświadczenia powinno jednoznacznie wynikać, że celem kupującego jest odstąpienie od umowy. Według niektórych komentatorów samo zawiadomienie o wadzie lub też żądanie zwrotu ceny może okazać się niewystarczające (tak J. Jezioro, w: Gniewek, Machnikowski, Komentarz, 2016, art. 560, Nb 7, oraz E. Habryn-Chojnacka, w: Gutowski, Komentarz, t. II, art. 560, Nb 8). W orzecznictwie i piśmiennictwie pojawiła się wprawdzie też opinia odmienna, która kładzie większy nacisk na ułatwienie odstąpienia od umowy, dotyczy ona jednak przede wszystkim obrotu z udziałem konsumentów. Możliwość taką dopuszczono też prawdą w wyroku SN z 25.4.2014 r. (II CSK 415/13, Legalis), wyrok powyższy zapadł jednak w sprawie, w której, oświadczenie o odstąpieniu od

umowy sprzedaży zawierało także skierowane do sprzedawcy żądanie zwrotu zapłaconej ceny z powodu wady rzeczy sprzedanej, gdy tymczasem w niniejszej sprawie, w żadnym z przeznaczonych dla powódki oświadczeń pozwanej nie zawarto takiego żądania pomimo tego, iż jak wynika z poczynionych ustaleń pozwana zapłaciła powódce część ceny w kwocie 74 957,66zł., a co więcej, na krok taki zdecydowała się na długo po ujawnieniu przez siebie wad przedmiotu sprzedaży.

Wobec niewykazania przez pozwaną faktu zgłoszenia powódce usterek sprzedanego przez nią towaru nie sposób było przyjąć rozpoczęcia biegu przewidzianego w pkt 9 stanowiących część powyższego zamówienie tak zwanych warunków realizacji zamówienia trzydniowego terminu dla powódki na usunięcie wad, po upływie którego prawo do usunięcia takich wad przejść miało na pozwaną. Z powyższych względów przeprowadzoną przez pozwaną naprawę szyn uznać należało za czynność wykonaną na własne ryzyko i koszt pozwanej.

Za okoliczność mogącą stanowić przeszkodę w udzieleniu ochrony żądaniu pozwu w całości nie sposób uznać było też złożonego przez pozwaną oświadczenia o potrąceniu także z tego względu, iż pozwana pomimo zakwestionowania przez powódkę wysokości wydatków, na jakie narażona miała zostać w związku z koniecznością usunięcia wad spornych szyn, nie przedstawiła żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń odnośnie doznanego z tego tytułu uszczerbku. Niezależnie od tego, stwierdzić należy jednak, iż wedle ugruntowanego w literaturze prawniczej stanowiska, zaprezentowanie przez stronę twierdzeń co do okoliczności faktycznych (w analizowanym przypadku co do istnienia i wysokości przedstawionej do potrącenia wierzytelności wzajemnej) bez jednoczesnego powołania dowodów na poparcie tychże twierdzeń uzasadnia uznanie później zgłoszonych wniosków dowodowych za spóźnione, czego konsekwencją jest ich pominięcie niezależnie nawet od ich istotności dla rozstrzygnięcia sprawy. W niniejszym postępowaniu wnioski dowodowe zmierzające do wykazania częściowego wygaśnięcia wierzytelności powódki na skutek dokonanego potrącenia nie zostały zgłoszone ani na etapie podniesienia samego zarzutu potrącenia, co uznać należałoby za czas właściwy dla ich zgłoszenia, ani też później, do chwili zamknięcia rozprawy. Z powyższych względów żądaniu pozwu udzielić należało ochrony w całości zarówno co do należności głównej jak i należnych odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od dnia następnego po terminie płatności każdej z załączonych do pozwu faktur, które to terminy określone zostały zgodnie z pkt 3 warunków realizacji zamówienia przewidującym 30 dniowy termin od dnia odbioru przez pozwaną każdej z faktur. Orzekając o powyższych odsetkach mieć należało na uwadze, iż żądanie ich zasądzenia znajduje oparcie w przepisie art. 7 ustawy z dnia 8 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, w transakcjach takich, z wyłączeniem jedynie transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny, wierzycielowi przysługują przewidziane w ustawie odsetki, jeżeli:

I wierzyciel spełnił swoje świadczenie;

II wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie albo w doręczonej dłużnikowi fakturze potwierdzającej wykonanie usługi, w związku z którą faktura została wystawiona;

III termin zapłaty określony w umowie nie może przekraczać 60 dni, liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury potwierdzającej wykonanie takiej usługi.

W niniejszej sprawie wystąpiły wskazane wyżej przesłanki warunkujące powstanie po stronie powódki roszczenia o zapłatę odsetek przewidzianych ustawą z dnia 8 marca 2013r., jak wynika bowiem z poczynionych ustaleń, wierzyciel za każdym razem spełniał świadczenia, w zamian za które nie otrzymał zapłaty mimo upływu terminów do zapłaty każdej z załączonych do pozwu faktur.

Na przeszkodzie udzieleniu ochrony żądaniu pozwu w całości nie stał fakt samego tylko otwarcia wobec pozwanej przyspieszonego postępowania układowego, stosownie bowiem do brzmienia przepisu art. 257 ustawy z dnia 15 maja 2015r. Prawo restrukturyzacyjne, otwarcie przyspieszonego postępowania układowego nie wyłącza możliwości wszczęcia przez wierzyciela postępowań sądowych w celu dochodzenia wierzytelności podlegających umieszczeniu w spisie wierzytelności. W toku niniejszego postępowania pozwana nie dokonała także żadnej czynności mogącej

z mocy art. 258 ustawy z dnia 15 maja 2015r. wymagać zgody nadzorcy sądowego ustanowionego dla niej w toku przyspieszonego postępowania układowego.

Rozstrzygnięcie o należnych powódce kosztach postępowania w postaci opłaty od pozwu w wysokości 13 748zł. oraz określonego na podstawie par. 2 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 10 817zł. zapadło zgodnie z wyrażoną przepisem art. 98 par. 1 kpc. zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania.

Z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pozwanej z pouczeniem o zaskarżalności